

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem ve věci

žalobce: **R. H.**

zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. srpna 2020, č. j. MSK 94109/2020, ve věci
dopravního přestupku

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 11. 9. 2020 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Havířova ze dne 8. 6. 2020, č. j. MMH/73844/2020, jehož zrušení žalobce rovněž navrhl. Magistrát města Havířova prvostupňovým rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona číslo 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“). Žalobce se měl přestupku dopustit tím, že - stručně řečeno - dne 21. 2. 2020 v 04:43 hodin v Havířově, na ulici Národní třída, poblíž křižovatky s ulicí Dlouhá třída, řídil motorové vozidlo Škoda Octavia, v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod vlivem alkoholu, kdy jako nejnižší prokazatelná hodnota alkoholu v jeho těle byla zjištěna hodnota 0,01 g/kg. Tím porušil povinnosti řidiče uvedené v ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu a spáchal z nedbalosti přestupek v provozu na pozemních komunikacích. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.
2. Žalobce v žalobě uplatnil 3 žalobní body. V prvním žalobním bodě (nadepsaném „naplnění formálních znaků přestupku“) namítl, že ze strany správního orgánu nebylo jednoznačně vyloučeno možné provedení dechových zkoušek v rozporu s metodikou (pracovním postupem č. 114-MP-C008-08 metodika měření alkoholu v dechu pro analyzátory alkoholu v dechu), podle které může tabákový nebo jiný kouř přítomný v dechu testované osoby poškodit měřicí systém analyzátoru alkoholu v dechu a způsobit nepřesné měření. Testování osoby je tak možné až po uplynutí nejméně 3 minut od skončení kouření. Správní orgány tuto skutečnost nevyloučily, přestože byla žalobcem od počátku řízení namítána. Žalobce poukázal na to, že nelze vyloučit jeho kouření bezprostředně před zastavením vozidla, a tedy i následné ovlivnění výsledku první dechové zkoušky, která probíhá bezprostředně po zastavení vozidla. První dechová zkouška by tedy byla neprůkazná a v souvislosti s tím by výsledek druhé dechové zkoušky, bez ohledu na správnost provedení, sám o sobě neprokazoval řízení pod vlivem alkoholu, k jehož prokázání je třeba alespoň dvou výsledků dechových zkoušek. Ve druhém žalobním bodě (nadepsaném „prokázání materiálních znaků přestupku“) žalobce namítl, že nebyly prokázány materiální znaky, tedy že žalobce svým jednáním kohokoli ohrozil či narušil veřejný zájem. V celém napadeném rozhodnutí není konstatováno, koho žalobce svým jednáním ohrozil, přičemž žalobce se neztotožňuje se závěrem žalovaného, podle kterého materiální znaky přestupku odpovídají znakům formálním. Pokud by tomu tak bylo, tak by nebylo potřeba materiální znak prokazovat a zjevně by ani taková definice neexistovala. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že naplnění materiálních znaků přestupku spočívá v porušení pravidel silničního provozu, jejichž dodržování je společenským zájmem, neboť toto konstatování žalovaného opět stírá jakýkoliv rozdíl mezi těmito znaky. Posouzení materiálního znaku přestupku by podle žalobce vyžadovalo přesné zajištění místa spáchání přestupkového jednání a jednoznačné určení průběhu údajného protiprávního jednání, k čemuž ovšem ze strany správních orgánů nedošlo. Tyto

skutečnosti nejsou v rámci naplnění materiálních aspektů důsledně zkoumány a ani prokazovány, kdy lze dovodit jisté pochybnosti právě o naplnění materiálního aspektu přestupkového jednání. Správní orgán sice správně konstatuje, že dotčeným zájmem společnosti bylo dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích, který měl být narušen jednáním obviněného. Nicméně k tomu je třeba uvést, že smyslem pravidel je stanovit takové podmínky v provozu na pozemních komunikacích, kdy bude minimalizováno ohrožení ostatních účastníků provozu, což musí být dokonce zájem principiálně vyšší, než jen dodržení pravidel. K jakékoli takové situaci ovšem jednáním obviněného nedošlo. V posledním žalobním bodě (nadepsaném „nedostatečné dokazování“) žalobce namítl, že byl postupem správního orgánu v průběhu řízení zkrácen na svých právech takovým způsobem, majícím za následek nezákonnost rozhodnutí. V příkrém rozporu se zásadou oficiality nebylo užito důkazních prostředků naléhavě potřebných ke zjištění skutkového stavu věci. Podle žalobce nebylo doplněno dokazování tak, jak bylo z jeho strany v průběhu řízení navrhováno, a to zajištění svědeckých výpovědí, kdy správní orgán by k této možnosti měl vždy přistoupit a využít možnost získat důkaz svědeckou výpovědí, pokud tato možnost je a tuto nadřadit listinným důkazům.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Poukázal na to, že zástupce žalobce podává v obdobných věcech šablonovité žaloby bez ohledu na skutečný obsah spisu. K žalobním bodům žalovaný uvedl, že kouření žalobce před provedením dechové zkoušky bylo vyvráceno výpověďmi svědků. Žalovaný dále uvedl, že ani marginální hodnota alkoholu nepostačuje sama o sobě k závěru o absenci materiálního znaku přestupku, přičemž poukázal na nulovou toleranci alkoholu. Závěrem žalovaný konstatoval, že navržené výsledky policistů byly provedeny u jednání dne 3. 6. 2020, ke kterému se žalobce ani jeho zástupce nedostavili.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž v souladu s § 75 odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. O žalobě rozhodl krajský soud bez ústního jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., protože žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce na výzvu soudu ohledně souhlasu s rozhodnutím bez jednání ve lhůtě 2 týdnů nereagoval, čímž je podle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jeho souhlas s takovým postupem dán.
5. Ze správního spisu se podává, že žalobce byl dne 21. 2. 2020, v době kolem 04:40 hod., v Havířově, na ulici Národní, kontrolován hlídkou Policie ČR. Při kontrole byla u něj provedena dechová zkouška na přítomnost alkoholu v dechu přístrojem značky Dräger a v 04:43 hod. byla zjištěna hladina alkoholu v dechu ve výši 0,25 promile. Druhá dechová zkouška byla provedena v 04:48 hod. se shodným výsledkem (zjištěno z policejního úředního záznamu ze dne 21. 2. 2020). Podle žalobcem podepsaného oznámení nebylo provedeno odborné lékařské vyšetření s odběrem biologického materiálu a žalobce odběr krve nepožadoval. Správní orgán prvního stupně, kterému byla věc policejním orgánem postoupena, vydal příkaz, ve kterém popsane jednání žalobce kvalifikoval jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu s tím, že nejnižší prokazatelná hodnota alkoholu v jeho těle byla zjištěna hodnota 0,01 g/kg (podle odůvodnění příkazu byla od naměřené hodnoty 0,25 g/kg odečtena maximální odchylka 0,24 g/kg). Za

přestupek uložil žalobci pokutu ve výši 2 500 Kč a zákaz činnosti spočívající v řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Žalobce podal proti příkazu odpor a ve vyjádření k věci (v rámci omluvy z ústního jednání) navrhl výslech zasahujících policistů, neboť se domnívá, že došlo k závažným pochybením při zjištění skutkového děje, kdy obviněný těsně před silniční kontrolou kouřil. V této souvislosti poukázal na metodiku pro provádění dechových zkoušek, podle které je testování možné až po uplynutí nejméně 3 minut od skončení kouření. Ve spise jsou dále záznamy o uvedených dechových zkouškách podepsané žalobcem. U ústního jednání dne 3. 6. 2020, ke kterému se žalobce ani jeho zástupce nedostavili, správní orgán provedl důkaz listinami, a to oznámením přestupku ze dne 21. 2. 2020, poučením Policie ČR z téhož dne, výtiskem z tiskárny analyzátoru alkoholu v dechu Dräger Alcotest ze dne 21. 2. 2020, oznámením přestupku sepsaným na místě přestupku, úředním záznamem o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky (JNL) před anebo během jízdy ze dne 21. 2. 2020, ověřovacím listem analyzátoru alkoholu v dechu ze dne 24. 5. 2019, výpisem z evidenční karty řidiče. Dále prvostupňový správní orgán vyslechl v procesním postavení svědků oba zasahující policisty. Svědek M. N. uvedl, že po zastavení vozidla kolega vyzval řidiče k předložení dokladů a on sám jej vyzval k odbornému měření ke zjištění alkoholu v dechu, které vyšlo pozitivně s hodnotou 0,25 promile. Po 5 minutách následovalo druhé měření, které vyznělo opět 0,25 promile. Řidič k tomu uvedl, že předchozího večera vypil asi 2 piva. Svědek dále uvedl, že od zastavení vozidla po 1. dechovou zkoušku uplynulo minimálně 5 minut, z řidiče byl cítit zápach po alkoholu a vyloučil, že by řidič mezi dechovými zkouškami kouřil. K dotazu, zda viděl, že by řidič při zastavení vozidla kouřil, svědek uvedl: „ne, ani z řidiče nebyl cítit zápach po cigaretách, pouze po alkoholu“. Svědek M. P. popsal průběh kontroly vozidla obdobně jako první policista. Potvrdil pozitivní výsledek měření s tím, že řidič uvedl, že „včera večer něco vypil“. K dotazu, kolik minut uběhlo od zastavení vozidla po 1. dechovou zkoušku, svědek uvedl, že to bylo více než 5 minut. Svědek dále uvedl, že z řidiče byl cítit zápach po alkoholu. K dotazu správního orgánu, zda řidič mezi dechovými zkouškami kouřil, svědek uvedl, že v žádném případě, řidič stál po celou dobu u nich.

6. Po jednání vydal správní orgán prvního stupně dne 8. 6. 2020 rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání shora specifikovaného přestupku. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém setrval na námitce, že těsně před silniční kontrolou kouřil. Dále namítl, že nebyla odpovídajícím způsobem prokázána a zargumentována materiální stránka přestupku. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Podle závěru žalovaného prezentovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí byl v řízení zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Byla dodržena metodika Českého metrologického institutu, kdy po první provedené zkoušce měření s pozitivním výsledkem se v časovém rozmezí minimálně 5 minut ještě jednou provede druhá dechová zkouška, přičemž mezi výsledky obou měření nesmí být rozdíl větší než 10 %, což bylo splněno. Opakovaná dechová zkouška pak má význam verifikační, tzn. ověřující správnost první hodnoty. Žalovaný dále dodal, že souhlas s výstupem z měřícího zařízení obviněný stvrdil svým podpisem, přičemž přístroj měl v době měření platnou kalibraci a řádný ověřovací list. Jako souladný s příslušnou metodikou vyhodnotil žalovaný také postup správního orgánu prvního stupně při zohlednění odchylky měření ve výši 0,24 g/kg, což je hodnota, která může výsledek měření ovlivnit (vliv nepřesnosti měření 0,04 g/kg +

nejistota přepočtového faktoru 0,20 g/kg). Jako nejnižší pak byla stanovena hodnota 0,01 g/kg alkoholu v krvi (0,25 - 0,24). V souladu s listinnými podklady byla i výpověď zasahujících policistů. K odvolacím námítkám žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí obsahuje veškeré povinné náležitosti, totožnost žalobce byla ověřena pomocí dokladu, který obsahuje jeho fotografii a identifikační údaje. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce se zjištěnými hodnotami alkoholu pomocí dechových zkoušek zcela jednoznačně souhlasil, výstupy z tiskáren podepsal a ze sdělení samotného obviněného nevyplývá, že by se zjištěnými hodnotami nesouhlasil, nebo že by cokoliv namítal, nežádal ani odborné lékařské vyšetření. Policejní hlídce dokonce sdělil, že předchozí den do 21:00 hodin vypil 2 desetistupňová piva o objemu 0,5 litru. Žádné skutečnosti vyplývající z toho, že obviněný těsně před kontrolou nebo během provádění dechové zkoušky kouřil, nejsou správním orgánu známy, žalobce je v průběhu projednávání nepředestřel, což bylo potvrzeno i svědeckými výpověďmi policistů, které jsou natolik přesné a přesvědčivé, že naprosto vylučují možnost, že by dechové zkoušky byly prováděny v době kratší než 3 minuty od „posledního“ kouření a v rozporu s platnou metodikou. Žalovaný uzavřel, že byl beze zbytku formálně naplněn znak skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, neboť bylo objektivně zjištěno, že žalobce řídil vozidlo po předchozím požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl ještě pod jeho vlivem a toto jednání ohrozilo zájem společnosti na ochraně lidských životů a zdraví, čímž byl naplněn materiální znak. Společenská škodlivost jeho jednání pak podle žalovaného spočívá v ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, a to v důsledku řízení vozidla pod vlivem alkoholu. Poukázal přitom na nulovou toleranci hladiny alkoholu při řízení vozidla.

7. Krajský soud uvádí, že v napadeném rozhodnutí, ani v postupu správních orgánů předcházejícím jeho vydání neshledal žádné vady, ke kterým by byl povinen přihlédnout z moci úřední. Krajský soud proto soudní přezkum zaměřil v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. na žalobní body.
8. V prvním žalobním bodě (naplnění formálních znaků přestupku) žalobce namítal, že správní orgány dostatečně nevyloučily možné ovlivnění prvního měření kouřením žalobce. Je pravdou, že žalobce již v prvním vyjádření k věci ve správním řízení namítal, že těsně před silniční kontrolou kouřil a dovozoval z toho možné ovlivnění měření s poukazem na metodiku pro provádění dechových zkoušek, podle které je testování možné až po uplynutí nejméně 3 minut od skončení kouření. Žalovaný se však uvedenou námitkou v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval a řádně se s ní vypořádal. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal především na to, že žalobce se zjištěnými hodnotami alkoholu pomocí dechových zkoušek zcela jednoznačně souhlasil, výstupy podepsal, přičemž proti výsledkům měření nic nenamítal ani nežádal odborné lékařské vyšetření. Policejní hlídce dokonce sdělil, že předchozí den do 21:00 hodin vypil 2 piva. Naopak žádné skutečnosti vyplývající z toho, že by těsně před kontrolou nebo během provádění dechové zkoušky kouřil, žalobce v průběhu projednávání nepředestřel. Uvedené závěry považuje krajský soud za logické a přesvědčivé a ani žalobci se je nepodařilo relevantním způsobem zpochybnit. Žalobce v žalobě pouze uvedl, že „ze strany správního orgánu nebylo jednoznačně vyloučeno možné provedení dechových zkoušek v rozporu s metodikou ...“ a že „čas provedení první dechové zkoušky prokazuje provedení dechové zkoušky bezprostředně po zastavení vozidla a nelze vyloučit kouření žalobce bezprostředně před

zastavením vozidla a tedy i následné ovlivnění výsledku první dechové zkoušky.“ K takto formulované žalobní námitce je nutno předeslat, že je na samé hranici přezkoumatelnosti, protože žalobce neuvádí, z jakých důvodů považuje shora uvedené závěry žalovaného za nesprávné a pouze opakuje své námitky ze správního řízení, aniž by reflektoval argumentaci žalovaného. Přesto krajský soud uvedený žalobní bod posoudil a to v té míře obecnosti, v jaké jej žalobce uplatnil. Z provedených důkazů bylo ve vztahu ke kouření žalobce především bezpečně prokázáno, že žalobce nekouřil během policejního zákroku. To vyplývá z výpovědi obou policistů, u kterých nebyl dán důvod pochybovat o jejich věrohodnosti. Zbývá zde teoretická možnost, že žalobce kouřil bezprostředně před zastavením vozidla tak, že si jeho kouření žádný z policistů nevšiml. Lze připustit, že na rozdíl od času první dechové zkoušky, který je přesně zaznamenán na výstupu z měřícího přístroje (4:43:03), nebyl přesný čas zastavení vozidla postaven najisto. Dokonce v úředním záznamu se hovoří o zastavení vozidla kolem 4:40, což by spadalo do 3 minutového limitu, jehož se žalobce dovolává. Tato skutečnost však sama o sobě nemůže vyvrátit závěry o měření alkoholu v dechu. Lze opět poukázat na výpovědi obou svědků, kteří shodně potvrdili, že z žalobce byl cítit pouze alkohol, nadto sám žalobce potvrdil, že alkohol večer vypil (2 piva) a proti výsledkům měření nic nenamítal. Uvedené skutečnosti považuje krajský soud za dostačující pro závěr o zjevné nedůvodnosti projednávaného žalobního bodu, přičemž jakýmikoliv dalšími úvahami by již krajský soud nahrazoval chybějící žalobní argumentaci. Platí totiž, že míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78 nebo rozsudky téhož soudu ze dne 15. 2. 2012, 7 Afs 102/2019 – 27, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 – 20).

9. K žalobnímu bodu, který se týká materiální stránky přestupku, krajský soud nejprve uvádí, že Nejvyšší správní soud ve své judikatuře setrvale zastává názor, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech i materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (srov. k tomu rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45 nebo ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31). Materiální znak ohrožovacího správního deliktu, o který v nyní posuzované věci šlo, je pak naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v podobě zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení. Tato koncepce znamená, že v běžně se vyskytujících případech, které nezavdávají svými mimořádnými okolnostmi důvod věc posoudit jinak, je naplněním formální stránky přestupku naplněna také stránka materiální. Uvedené platí tím spíše v případě přestupku spočívajícího v řízení pod vlivem alkoholu. Jak zcela správně poukázal žalovaný, tak Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích opakovaně zdůrazňuje, že v České republice platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel, podle níž je jakékoliv množství alkoholu z požití alkoholických nápojů způsobivé k tomu, aby jím byl řidič při řízení ovlivněn (srov. např. rozsudky ze dne 21. 7. 2017, č. j. 2 As 157/2017 a zejména ze dne 11. 5. 2016, č. j. 10 As 173/2015-32, ve kterém byl posuzován případ, kdy u řidiče byla zjištěna minimální hodnota alkoholu pouze ve výši 0,01 g/kg, tak jako v nyní posuzované věci).

Tato zásada je navíc z dikce § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu zřejmá, neboť podle věty druhé (za středníkem) tohoto ustanovení pouze v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem, což je ve vztahu k alkoholu dikcí této druhé věty zmíněného ustanovení vyloučeno. V případě alkoholu tedy není stanoveno žádné minimální limitní množství, které musí být zjištěno. Pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu tak není rozhodující, do jaké míry byl řidič alkoholem ovlivněn, ale postačuje, že ovlivněn byl, tj. že v jeho těle byl přítomen alkohol. Není ani třeba zjišťovat, zda a koho konkrétně svým jednáním ohrozil. Výše popsané závěry žalovaného jsou zcela v souladu s uvedenou judikaturou, krajský soud k nim nemá co dalšího dodat a pro stručnost na ně odkazuje.

10. Také poslední žalobní bod (nedostatečné dokazování) pak již krajský soud přezkoumal pouze v té míře obecnosti, v jaké jej žalobce uplatnil. Pokud tedy žalobce namítal, že nebylo doplněno dokazování tak, jak bylo z jeho strany v průběhu řízení navrhováno, a to zajištěním svědeckých výpovědí, tak z žaloby se nepodává, které důkazy nebyly provedeny a kteří svědci nebyli vyslechnuti. Naopak z podání žalobce učiněných v průběhu přestupkového řízení vyplývá, že žalobce navrhoval pouze výsledk zasahujících policistů, kteří vyslechnuti byli. K námitce, že v příkrém rozporu se zásadou oficiality nebylo užito důkazních prostředků naléhavě potřebných ke zjištění skutkového stavu věci, krajský soud uvádí, že mu není zřejmé, kam konkrétně žalobce touto námitkou míří. Lze na ni proto reagovat pouze tak, že správní orgány zohlednily veškeré důkazy, které byly k dispozici, přičemž zjištěný skutkový stav jimi byl bezpečně prokázán.
11. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
12. O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo; žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 27. ledna 2021

JUDr. Martin Láníček
samosoudce